

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. (1) i J. W. (2) prowadzili działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. W. (1) z siedzibą w W., przy ulicy (...). W ramach prowadzonej działalności posiadali oni sklep stacjonarny w W. przy ul. (...) oraz sklep internetowy jako dodatkowy punkt sprzedaży wysyłkowej, na stronie internetowej systemgaz.com.pl.

W okresie czasu od dnia 06 czerwca do 08 czerwca 2012 roku dokonano włamania do domeny systemu strony internetowej tego sklepu, dokonując także nieautoryzowanych zmian, między innymi adresu e-mail, z jakiego klienci sklepu otrzymywali informację, na jaki rachunek bankowy ma być wpłacona należność za towar zamówiony przez nich.

Wówczas, w dniu 06 czerwca 2012 roku zakupu urządzenia termopary do pieca gazowego za kwotę 88, 60 złotych w sklepie internetowym J. i J. W. (2) dokonał A. K. (1). W dniu 07 czerwca 2012 roku, K. M. złożył zamówienie na zakup części do pieca gazowego, tzw. membrany za kwotę 73,74 złote. Natomiast w dniu 08 czerwca 2012 roku zakupy za pośrednictwem tego sklepu internetowego zrobili P. Z., P. T. i A. K. (2). P. Z. zakupił części do pieca gazowego za kwotę 141,31 złotych, P. T. zamówił elektrodę za kwotę 128,95 złotych, a A. K. (2) złożyła zamówienie na towar o łącznej wartości 363,73 złote.

Wszyscy wskazani klienci sklepu internetowego, dokonujący zakupów w okresie od 06 czerwca do 08 czerwca 2012 roku, za zakupiony towar dokonali płatności przelewem na rachunek bankowy wskazany w wiadomości e-mail, jaką otrzymali po zatwierdzeniu zakupów na stronie internetowej sklepu. Rachunek bankowy nr (...), na który wskazani powyżej klienci sklepu dokonali przelewu, wskazując w nim tytuł przelewu, należał do A. C., który był jedyną osobą upoważnioną do tego rachunku.

A. C. przyjmując na swój rachunek bankowy przelane mu pieniądze, nie miał jednak nigdy zamiaru wywiązania z zawartego zobowiązania i wysłania do klientów towaru, który zamówili oni w sklepie (...) i za niego zapłacili. A. C. nigdy nie zwrócił pieniędzy przelanych przez w/wym. klientów sklepu na jego rachunek bankowy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 254-255, k.440), zeznań świadków: A. K. (1) (k.123-123v), K. M. (k.151-152), P. Z. (k.120-121), P. T. (k.179-179v), A. K. (2) (k.134-135), J. W. (2) (k.87-87v), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (k.1-3), wydruków z Internetu (k.4-103), informacji z banku (k.206-209).

Oskarżony A. C. przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k.254-255) i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Przesłuchiwany przed Sądem (k.440) przyznał się natomiast do popełnienia zarzucanego mu czynu i również skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 387 § 1 k.p.k.

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przed Sądem, w których przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem nie miał on żadnych powodów by siebie bezpodstawnie obciążać, a jego przyznanie się do winy w pełni koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami świadka J. W. (2), informacją z banku (k.206-209). Z rzeczonej informacji banku jednoznacznie wynika, że rachunek bankowy o numerze: (...) został otwarty i był prowadzony na rzecz oskarżonego A. C.. Oskarżony był jedyną osobą upoważnioną do w/wym. rachunku bankowego. Zgodnie z historią wskazanego rachunku, na rachunek

ten w okresie od 06 czerwca 2012 roku do 08 czerwca 2012 roku wpłynęły pieniądze od A. K. (1), K. M., P. T., A. K. (2), P. Z.. Natomiast, wobec sprzeczności wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, w których zaprzeczył on swojemu sprawstwu, Sąd odmówił im wiary, uznając, iż stanowiły one jedynie linię obrony przyjętą przez oskarżonego.

Za w pełni wiarygodne, Sąd uznał zeznania świadków A. K. (1) (k.123-123v), K. M. (k.151-152), P. Z. (k.120-121), P. T. (k.179-179v), A. K. (2) (k.134-135) oraz J. W. (2) (k.87-87v). Zeznania tych świadków są jasne, rzeczowe i zborne, tworzą spójną i logiczną całość, znajdując potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach nieosobowych. Właścicielka firmy (...) J. W. (2) wskazała jednoznacznie, iż w okresie od 06 czerwca do 08 czerwca 2012 roku ktoś włamując się do ich systemu, podszywał się pod ich firmę i wyłudzał pieniądze od klientów ich sklepu internetowego. Zakupy dokonywane przez klientów w sklepie internetowym należącym do ich firmy, były przekierowane na inny adres e-mail niż ten, którym posługiwała się ich firma. Ponadto, w systemie internetowym był zmieniony numer konta i klienci otrzymywali potwierdzenia transakcji z fałszywym numerem konta bankowego, na który wpłacali pieniądze. Zeznania świadka J. W. (2) w tym zakresie korelują z zeznaniami wskazanych powyżej świadków, którzy potwierdzili, iż w okresie od 06 czerwca do 08 czerwca 2012 roku dokonywali zakupów na stronie internetowej systemgaz.com.pl, a następnie otrzymywali e-mail z wiadomością, na jakie konto bankowe mają dokonać zapłaty za zakupiony towar. Z ich spójnej relacji wynika, iż w późniejszym czasie od właścicieli sklepu internetowego uzyskali informację, że ktoś włamał się do ich systemu. Zeznania świadków na powyższą okoliczność korelują w szczególności z wydrukami z Internetu (k.4-103).

Zdaniem Sądu również wszystkim pozostałym dokumentom dołączonym do akt sprawy, tj. protokołowi przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (k.1-3), wydrukowi z Internetu (k.4-103), informacji z banku (k.206-209) nie sposób nie przyznać przymiotu rzetelności i wiarygodności. Dokumenty te przyczyniają się do pełniejszego zobrazowania okoliczności przedmiotowego zdarzenia.

Wskazany materiał dowodowy tworzy jednolitą, spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając i korelując ze sobą. Wobec powyższego, Sąd uznając go za w pełni wiarygodny, na jego podstawie dokonał ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Przechodząc do oceny prawnej zachowania oskarżonego A. C. należy wskazać, że zgodnie z art. 286 § 1 kk. odpowiada za oszustwo ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd. Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, zaś wyzyskanie błędu polega na wykorzystaniu przez sprawcę już istniejących, niezgodnych z rzeczywistością opinią lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej.

Oskarżony A. C. w okresie czasu od 06 czerwca do 08 czerwca 2012 roku przyjął na swój rachunek bankowy przelewy pochodzące od pokrzywdzonych A. K. (1), K. M., P. Z., P. T. oraz A. K. (2), którzy dokonali zakupów różnych towarów na stronie internetowej systemgaz.com.pl (...) rzeczonyj stronie internetowej, poprzez włamanie do systemu, dokonano nieautoryzowanych zmian, między innymi adresu e-mail, z jakiego klienci otrzymywali informację, na jaki rachunek bankowy ma być wpłacona należność za towar zamówiony przez nich. Wskazany w wiadomości e-mail, potwierdzającej dokonanie zakupów rachunek bankowy, był rachunkiem bankowym oskarżonego, do którego tylko A. C. był uprawniony. Oskarżony przyjmował pochodzące od pokrzywdzonych przelewy, w których wskazany był tytuł przelewu, np. za jaki zamówiony towar, bądź numer zamówienia. W rzeczywistości oskarżony nie miał zamiaru wywiązania się z zawartego z pokrzywdzonymi zobowiązania, albowiem nie posiadał on towaru zamówionego przez pokrzywdzonych i nie zamierzał im go wysłać. Nie dokonał on również zwrotu pobranych pieniędzy, które pokrzywdzeni przelali na jego rachunek bankowy. Oskarżony wprowadził zatem pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania i zrobił to w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wszystkich pokrzywdzonych. Działal przy tym niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W ocenie Sądu, oskarżony dopuścił się omawianego przestępstwa umyślnie, w zamiarze bezpośrednim jego popełnienia.

Niewątpliwie zatem, oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Ponadto, oskarżony zachowań polegających na wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd co do swojego zamiaru wywiązania się z zobowiązania i doprowadzeniu w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem, dopuścił się w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w rozumieniu art. 12 k.k., w związku z czym Sąd wszystkie te zachowania zakwalifikował jako jedno przestępstwo na podstawie art. 12 k.k. Czyn ciągle zgodnie z treścią art. 12 k.k. to co najmniej dwa zachowania tego samego sprawcy podjęte z jednolitym, z góry podjętym zamiarem, obejmującym całość aktywności w krótkich odstępach czasu. We wszystkich wypadkach spełnienie przesłanek zastosowania art. 12 k.k. doprowadziło w konsekwencji do uznania, że wielość zachowań stanowi jeden czyn zabroniony.

W toku postępowania sądowego oskarżony A. C. złożył wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k. o skazanie go bez rozprawy i wymierzenie mu kary, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, Sąd przychylił się do tego wniosku uznając, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Powyższemu wnioskowi nie sprzeciwił się także Prokurator.

Oceniając merytoryczną treść wniosku, w aspekcie spełnienia dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., Sąd zgodnie z wnioskiem wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, mając na uwadze okoliczności obciążające, jak i łagodzące.

Jako okoliczność obciążającą, Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego (k. 410-411). Oskarżony bowiem w przeszłości był wielokrotnie karany, w tym siedmiokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również sposób, w jaki działał, wyrażający się w tym, że działał on z zamiarem bezpośrednim, ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej, rodzaj naruszonego dobra prawnego, jakim jest mienie pokrzywdzonych przeciwko, którym skierowany był czyn oskarżonego, a nadto wysoką społeczną szkodliwość czynu, którego się dopuścił, na co wpływa zwłaszcza to, iż wyrządził ona szkodę w mieniu innego podmiotu.

Sąd uwzględnił, iż oskarżony przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co świadczy o tym, że oskarżony zdaje sobie sprawę z naganności swojego postępowania. Podkreślić, jednak należy, iż owo przyznanie się nie może stanowić okoliczności dla niego łagodzącej albowiem przyznał on fakt, którego w obliczy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie mógł zaprzeczyć.

Sąd, nie skorzystał z możliwości zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, o co pierwotnie wnosił oskarżony i jego obrońca, albowiem w ocenie Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniłaby swoich celów. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, a przestępstwo przeciwko mieniu, którego się dopuścił nie było incydentalnym zdarzeniem w jego życiu. Wobec oskarżonego w przeszłości orzekane były kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jednakże oskarżony nie skorzystał z danej mu szansy i ponownie wkroczył na drogę przestępstwa. Świadczy to o tym, że oskarżony nie wyciąga żadnych pozytywnych wniosków z dotychczas stosowanych wobec niego represji karnych, a popełnianie przestępstw stanowi sposób życia oskarżonego. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, dotychczasowy sposób życia, jego uprzednia karalność, wykluczają pozytywną prognozę kryminologiczną.

W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest adekwatna do wagi zarzucanego mu czynu, nie przekracza stopnia winy sprawcy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości, spełnia także cele prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złote wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł w oparciu o art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych. Oskarżony aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym, zatem zasądzenie kosztów sądowych byłoby niecelowe, jako że oskarżony nie osiąga żadnych dochodów, nie posiada również żadnego majątku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak powyżej.